25/01/2019

“Από τότε που αισθάνθηκα τη χάρι του Θεού όλα τα χαρίσματα πολλαπλασιάστηκαν”

/ Γνώμες

Το χάρισμα της διοράσεως, όπως σας είπα, ποτέ δεν το είχα επιθυμήσει. Ούτε όταν το έλαβα, προσπάθησα να προχωρήσω, δηλαδή να το καλλιεργήσω. Δεν του έδωσα σημασία. Ούτε ζήτησα ποτέ ούτε ζητώ από τον Θεό να μου αποκαλύψει κάτι, γιατί νομίζω ότι αυτό είναι αντίθετο με το θέλημά Του. Αλλά μετά το γεγονός με τον Γερο-Δημά άλλαξα εντελώς. Η ζωή μου όλο χαρά και αγαλλίαση. Ζούσα μες στ’ άστρα, μες στο άπειρο, στον ουρανό. Πρώ-τα δεν ήμουν έτσι. Από τότε που αισθάνθηκα τη χάρι του Θεού όλα τα χαρίσματα πολλαπλασιάστηκαν. Έγινα έξυ-πνος.

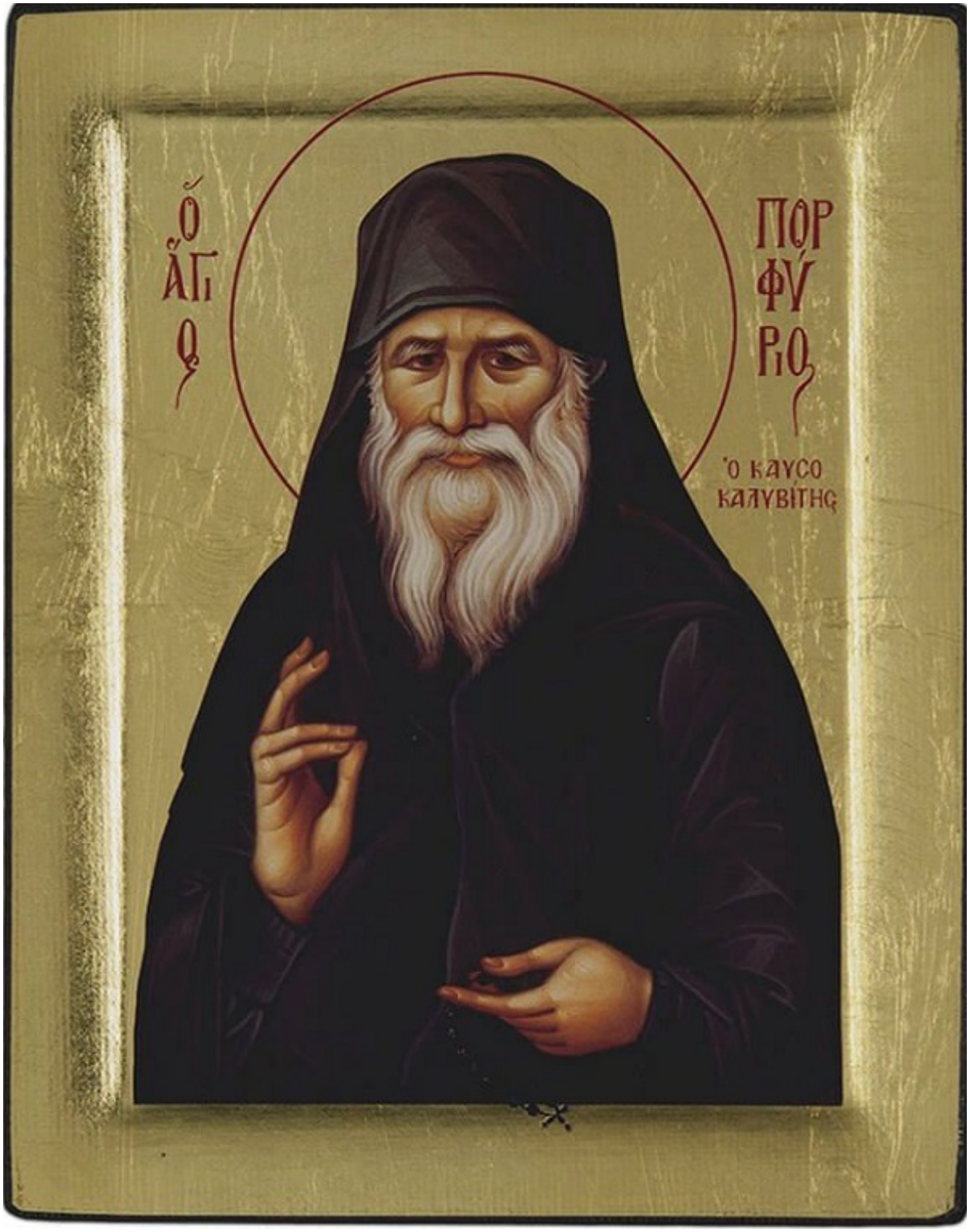

Έμαθα Τριαδικούς Κανόνες, τον Κανόνα του Ιη-σού, άλλους κανόνες. Μόνο που τους διαβάζανε και τους ψάλλανε στην εκκλησία, τους μάθαινα απ’ έξω. Το Ψαλτήρι το έλεγα απ’ έξω. Πρόσεχα κι ορισμένους ψαλμούς που ταιριάζανε τα λόγια τους, να μην τους μπερδεύω. Όντως άλλαξα. Έβλεπα πολλά πράγματα, αλλά δε μιλούσα· δηλαδή δεν είχα το δικαίωμα να το πω, δεν είχα «πληροφο-ρία». Όλα τα έβλεπα, όλα τα πρόσεχα, όλα τα ήξερα. Απ’ τη χαρά μου δεν πατούσα στη γη. Τότε άνοιξε η μύτη μου και μύριζα τα πάντα, άνοιξαν τα μάτια μου, άνοιξαν τ’

αυτιά μου. Από μακριά τα καταλάβαινα. Τα ζώα, τα πουλιά, τα ξεχώριζα όλα. Ήξερα από το κελάηδημα αν είναι κό-τσυφας, αν είναι σπουργίτι, αν είναι σπίνος, αν είναι αηδόνι, αν είναι κομπογιάννηδες, αν είναι τσίχλες. Όλα τα πουλάκια τα καταλάβαινα απ' τη φωνή τους. Τη νύχτα, ξη-μερώνοντας, χαιρόμουν τη συναυλία που έκαναν τ' αηδόνια, τα κοτσύφια, όλα, όλα...

Έγινα άλλος, καινούργιος, διαφορετικός. Ό,τι έβλε-πα, το έκανα προσευχή. Το γύριζα στον εαυτό μου. Γιατί το πουλί ψάλλει και δοξολογεί τον Πλάστη; Ήθελα να το κάνω κι εγώ. Το ίδιο και με τα λουλούδια. Τα λουλούδια τα καταλάβαινα απ' τις μυρωδιές και το άρωμά τους το άκουγα από μισή ώρα μακριά. Παρατηρούσα τα χόρτα, τα δέντρα, τα νερά, τα βράχια. Α! με τα βράχια μιλούσα. Πό-σα είχαν δει αυτά! Τα ρωτούσα και μου λέγανε όλα τα μυστικά των Καυσοκαλυβίων. Κι εγώ συγκινιόμουν και κατανυγόμουν. Τα έβλεπα όλα με τη χάρι του Θεού. Έβλε-πα, αλλά δε μιλούσα. Συχνά πήγαινα στο δάσος. Πολύ μ' ενθουσίαζε να περπατώ ανάμεσα απ' τις πέτρες και τα σχοίνα, τα μικρά και τα μεγάλα δέντρα.

Πηγή: Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, *Βίος και λόγοι*, σ. 78-84., Έκδοσις Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής-Χρυσοπηγής, Έκδοση έβδομη, Χανιά Κρήτης 2006.